

истина, още първата вечер, щомъ се чу гласа на нашъ Свирча въ графската кухня, нѣкой каза:

— Пакъ се домъкналь този умразень Щурець! Я го залѣйте съ врѣла вода! . . .

Отъ гнѣвъ Свирчо захвърли цигулката си и я направи нѣ соль.

— Умразна цигулка! — извика ядно той. — За нея си дадохъ цѣлото състояние, а нищо не свири!.. Измами ме хитриятъ скакалецъ. Повредихъ си слухътъ отъ нея! . . .

И безъ да чака да го залѣятъ съ врѣла вода, Свирчо се измъкна изъ подъ печката и право въ кжщичката си отиде.

Музикантина го срѣщна смутено. Нашъ Свирчо се тѣй нахвърли върху му, че музиканта не знаеше защо е всичко това.

— Ахъ, ти та съвъ-онакъвъ! — се развика той изъ цѣлата кжща. — На какво ме научи? Едва почнахъ да свиря, и поискаха да ме залѣятъ съ врѣла вода! . . .

— Азъ ви казахъ, Ваше Сиятелство, — обясни скакалеца. Вашата музика бѣше нетърпима. Не е достатъчно да знаете само да стържете на цигулка, но се иска и малко друго нѣщо. . .

— Какво друго нѣщо? . .

— Умѣние и талантъ.

— Добрѣ! Та азъ нѣмамъ ли талантъ?! . .

И той се скри задъ печката и пакъ подхвана своята монотонна пѣсенчица:

„Тирли-рли-рли и ти-ти-ти,
И ти-ти-ти, тирли-рли-рли! . .“

Това бѣше ужасно. Музиканта-Скакалецъ тичаше като лудъ изъ стаята, запушваше си ушитѣ съ памукъ и викаше отъ болки, но пѣсенъта не прѣставаше:

„Тирли-рли-рли, и ти-ти-ти-ти! . .“